

ආදි විද්‍යා මහත් ජූවද

17

අන් කටහඬවල් වලට දෙසවන් යොමා සිරිගේ ඔහුගේ කටහඬ ඇසේදැයි දැනගනු පිණිසය. එහෙත් එවැනි හෝඬුවාවක් නොලැබිණි. මට දැනුණේ සතුටකි. පෙරේරා සහෝදරයා ගමෙන් බැහැර වී වෙනත් ආරක්ෂිත ස්ථානයකට පදිංචියට යන්නට ඇත. හමුදාවට ඔහු සොයාගැනීමට නොහැකි වන්නට ඇත්තේ එම නිසාය. ඉන් වසරකට පසු මට තල්අරණී පදිංචි තිහවතෙකු මුණගැසුණේ අහඹුවිටදීය. මා සිටියදී උන් බව දැන සිටි ඔහු මා දුටු විගස ළමා දුව ආවේ ය.

"තවද්ද කිලනස් උගේ ? හරිට කරදර උනාලු හේද ?"

"කරදරනම් උනා තමයි. මොනවද පෙරේරාගා ගැන ආරංචි. ?" මම විමසිමි.

ඔහු මා තේරුම් ගන්නට මෙන් මා දෙස බලා සිටියේය.

"ඒ දවස්වලම පෙරේරා අරන් ගියා. ඒ ගෙනිව්වා ගෙනිව්වම තමයි. අදටත් නැ."

පෙරේරා සහෝදරයා අත්අඩංගුවට ගන්නට ඇත්තේ ඔහු ගැන විමසූ එදින රාත්‍රියේ වැලිගම හමුදා කඳවුරෙන් බවට සැකයක් නැත. දෙකෙහිත් දැක ගත්ට නොලැබුණත් වැලිගම හමුදා කඳවුරේදී ඔහුගේ කටහඬවත් නැසුණේ ඔහු රැගෙන යන්නට ඇත්තේ මාතර හමුදා සම්බන්ධකරණ මුලස්ථානයට නිසාය. සිදු වූ දෙයක් සිදුවන්නට ඇත්තේ එහිදීය. නැතහොත් එලියකන්ද වද කඳවුරට භාරදීමෙන් පසුව එහිදීය.

පෙරේරා සොයුරු සම්බන්ධයෙන් වූ එම කණාගාටුදායක පුවත අතා සතිකයට හෝ දෙකකට පසු මම රටින් පිටවී ආවෙමි. ප්‍රංශයට පැමිණා වසර දෙකකට පමණ පසු එනම් 1993 දී පමණ පුවත් පතකට ලියූ ලිපියකින් හමුදාව එසින් කරන ලද ඝාතන කිහිපයක් හෙලිදරව් කළෙමි. එම ලිපියෙහි තල්අරණී සිසර පෙරේරා අතුරුදහන් කරවීම ගැන ද සටහන් කළෙමි. එය වගකීමකින් ලියූ ලිපියක් බැවින් මගේ ලිපිනය සඳහන් කළේ පුවත් පතේ ප්‍රයෝජනය සඳහා ය. එහෙත් වගකීම් විරහිතව ක්‍රියාකර එම පුවත්පතේ කතුවරයා (ඔහු ද පසු කාලයේ ඝාතනයට ලක්විය.) එම ලිපිය සමග මගේ ලිපිනයද පළ කරවී ය.

එයින් පසු පිලෙකු අතුරුදන් වී ඇති දියණියකගෙන් මට පැවසියට ලියියක් ලැබිණ. එය එවා තිබුණේ පෙරේරා සොයුරුගේ දියණියකි. එහෙත් ඇයට මා පිළිබඳ මතකයක් ඇතිබව හෝ

මා ඔවුන්ගේ නිවසට පැමිණි අයෙකු බව දන්නා බවක් හෝ එම ලිපියෙන් දැනගත නොහැකි විය.

"මාමේ, ඔබ පත්තරයකට ලියූ ලියුමක තාත්තා අතුරුදහන් වී වසර හතරකට වඩා ගතවී ඇතත් අපිට තාත්තාගේ අර්ථ සාදක මුදල් ලබාගැනීමට නොහැකිව සිටියවා. ඔබට පුළුවන්නම් එම මුදල් ලබා ගැනීමට උදව් කරන මෙන් ඉල්ලමි."

ඇය මගෙන් ඉල්ලා සිටි උදව්ව එපමණක්ම විය. එම දරුවන්ට පියා නැති වේදනාව සහ පාඩුව මිස දැඩි ආර්ථික

මාමා නොදැට හඳුනනවා. එම නිසා ඒ මාමාට ඔය ප්‍රශ්නය කිව්වොත් උදව් නොකර ඉන්න එකක් නෑ. ගලප්පත්ති මාමා හමුවේලා හරි ලිපියකින් හරි දන්නවන්න."

වැලිගම තිව් රෙස්ට් හවුස් ගොඩනැගිලි පවත්වාගෙන ගිය යුධහමුදා කඳවුරේ උන් සිංහ රෙජිමේන්තුවට අයත් සෙබලුන් විසින් 1989 නොවැම්බර් මාසයේ දිනක අත්අඩංගුවට ගන්නා ලදුව අතුරුදහන් කර දමන ලද තල්අරණී සිසර පෙරේරා සහෝදරයාගේ දියණියක් සිය පියාගේ අර්ථ සාදක මුදල් ලබා ගැනීමට උදව් කරන්නන්ය. ඉල්ලා මට ලිපියක් එවූ පසුව පිළිතුරු ලිපියකින් කළ මගේ දැනුවත් කිරීම් අනුව තිනාල් ගලප්පත්ති සොයුරාට ලිපියකින් හෝ වෙනත් මාර්ගයකින් ඒ බැව් දැනුම් දුන්නාදැයි මම නොදනිමි. එසේ දැනුම් දුන්නට ඇතැයි කියා උපකල්පනය කළහොත්, පෙරේරා සොයුරු අවසානයට පදිංචිව සිටි තිව්සේ ගෙවතු මායිම් වූයේ ගාලු, මාතර, පාර නිසා ගලප්පත්ති සහෝදරයා මාතර, කොළඹ ආවේ ගියේ මෙම පාර ඔස්සේ බැවින් ඔහුට එම නිවසට ගොඩවී යාමට ගතවෙන්නේ මිනිත්තු 10කි.

එම දියණියගේ ලියුමේ සිද්ධියට පසුව මට තිනාල් ගලප්පත්ති සහෝදරයා සිහිවෙන්නට වූයේ තවත් වසර හතර පසුකට පසුවය. සැබැවින් ම ඔහු මගේ ස්මරණයක් අතර තිතර සැරිසරන

තරඹමින්. අසමත් සිටි මොහොතකි ඒ. රූපවාහිනී තිරයේ ගලප්පත්ති සහෝදරයා දිස්වූයේ මොකක්දෝ දේශපාලන ව්‍යාපෘතියකට සහභාගිවන අවස්ථාවක් පෙන්වමිණි.

"අන්ත ගලප්පත්ති අයිතා" මම ද රූපවාහිනිය දෙස බලා සිටියත් මගේ බිරිඳ එසේ කීවාය. දර්ශනය වෙනස් විය.

"උන් ගලප්පත්ති ප්‍රකාශේ ඇත පත ඉස්සරට වැඩිව සතිපයි". (ප්‍රචේටමත් අප ලගම වැඩි වී උන් අපේ අම්මා (නැන්දම්මා) මා දෙස බලමින් එසේ කීවේය. අම්මා මා සමඟ එසේ කීවේ දැනගේ කටහඬෙහි වූයේ "අනේ ප්‍රගේ උඹ තිකමටවත් මම බලන්න මේ ගෙදරට ගොඩවෙලා ගියෙ නැතැරේ" යන පසුකැවිල්ල හේක් රාවය නොවේවමිණි.

එකිනාට කාලයක ගලප්පත්ති සහෝදරයා අම්මාගේ තවත් පුත්‍රයෙකු මෙන්ම සැලකිණ. මගේ බිරිඳගේ සොයුරු සොයුරියන්ට ඔහු තවත් සහෝදරයෙකු මෙන්ම විය. රුහුණු විශ්ව විද්‍යාලයේ සිසුවකුව සිටිමින් පක්ෂයේ ශිෂ්‍ය අංශයේ වැඩකළ ඔහු මිනිසාකී නැති බැසිකලයක් පැදගෙන, උසට උසේ, කෙටිටුට කෙටිටුටේ දෘඪය පෙරුනෙකු ආවේ අම්මා තමා වෙනුවෙන් බේදා ඇති බත් පත වට්ටිය යට වසා තිබෙන බව දැනගෙන ය. ඔහුට අම්මාගේ ගෙදර තම ගෙදර මෙන් වූයේ ඔහුට අවැසි ඕනෑම වෙලාවක පැමිණා වතුර ඊකක් හා ගෙන, බත් ඊකක් කා, නැවතී සිටිය හැකි වූ නිසාවෙනි. ගලප්පත්ති සහෝදරයා අම්මාගේ තවත් පුත්‍රයෙකු සේ සැලකිල්ලට ලක් වීමට හේතු වූයේ පසු කලක අතිදක්ෂ ගණිත ගුරුවරයෙකු වූ අම්මාගේ වූ ප්‍රකාශය ඔහුගේ තිබූ සම්බන්ධයයි.

මමත්, මස්සිනාත් (ගණිත ගුරුවරයා නොවේ) බුස්ස රුද්‍රවුම් කඳවුරේ රඳවා සිටි හය මාසයේදී අප්‍රමාණ වූ කටුරු වත්දේ, දුක් වත්දේ අප දෙදෙනා නොවී මගේ බිරිඳත්, අම්මා, ලොකු අක්කා පුළුබ් පවුලේ සාමාජිකයන්ය. සතිකයට ගෙදිනක් බුස්ස කඳවුරේ රුද්‍රවුමක් බැලිය හැකි බැවින් අප දෙදෙනාට කෘමි වීම පොදු බැඳගෙන, වැලිගම සිට බුස්සට සැකපුම් විසිපතක් පමණ මත ගොවා, උඩින් යටින් දැවෙන ගිනි අවිවේ පැය ගණනක් කර වෙමින්, පෝලින් වල නැප, මිනිත්තු විස්සක කාලයකට අප බලන්නට මත දුකක් වත්දේ ඔවුන්ය.

අම්මත්, බිරිඳගේ සෙසු සහෝදරයාගුත් ගලප්පත්ති සහෝදරයා පුළුමේ ගෙනෙකුම සේ සැලකුවේ කෙසේද යත් ඔවුහු එක්තරා දිනයක අප දෙදෙනා නොබලා ගලප්පත්ති සොයුරා බැලීමට එම දිනය යොදා ගත්තෝය. බස් වල යන විට කර්නැල්ලත්, වමනගත් සැදෙන නිසා තිතර අප බැලීමට නොඑන අම්මා එදින ගලප්පත්ති ප්‍රකාශ බැලීමට බුස්සට ආවාය.

එක්තරා කාලයක ගලප්පත්ති සහෝදරයා අම්මාගේ තවත් පුත්‍රයෙකු මෙන්ම සැලකිණ. මගේ බිරිඳගේ සොයුරු සොයුරියන්ට ඔහු තවත් සහෝදරයෙකු මෙන්ම විය. රුහුණු විශ්ව විද්‍යාලයේ සිසුවකුව සිටිමින් පක්ෂයේ ශිෂ්‍ය අංශයේ වැඩකළ ඔහු මිනිසාකී නැති බැසිකලයක් පැදගෙන, උසට උසේ, කෙටිටුට කෙටිටුටේ දෘඪය පෙරුනෙකු ආවේ අම්මා තමා වෙනුවෙන් බේදා ඇති බත් පත වට්ටිය යට වසා තිබෙන බව දැනගෙන ය.

ප්‍රශ්නවලට මුහුණ පාන්නට සිදුවෙනැයි මම නොසිතමි.

ප්‍රංශයේ සිට මා එවැනි දෙයකට උදව් කරන්නේ කෙසේද ? එම දියණිය පිටරටක සිටින මගෙන් එවැනි උදව්වක් ඉල්ලා ඇත්තේ ඔවුන්ට ඒ සඳහා උදව්වක් කරන්නටවත් කිසිවකු නොමැති නිසාද ? එහි තේරුම මුළුතේ දුක සැප බැලීමටවත් පැරණි තිහමිතුරන් කිසිවෙකු එම නිවසට නොයන බවද ? මම දස අයත් තල්පනා කළෙමි. මගේ මතකයට ආවේ එම දිනවල පෙරේරා සොයුරුගේ නිවසට තිතර ආ ගිය පක්ෂයේ වගකීම් දරු යම් යම් සොයුරන්ගේ නම් කිහිපයකි. එයින් කී දෙකෙකු දැක් පිටතුන් අතර සිටිනවා ඇති ද ? තිරියත් ඔවුහු ලංකාවේ මොන මොන පළාත්වල සිටිනු ඇද්ද ?

මා එම දියණියට යැවූ ලිපියේ මෙසේ සඳහන් කළෙමි.

"දෘවී, ඔබ මගෙන් ඉල්ලා ඇති උදව්වට, එනම් තාත්තාගේ සේවක අර්ථ සාදක මුදල් ලබාගැනීමට සඳහා ඔබලාට උදව් වීමට මට කිසිදු මාර්ගයක් නැත. එකල ඔබලාගේ නිවසට ආ ගිය තිනාල් ගලප්පත්ති මාමා දැන් පාර්ලිමේන්තු මන්ත්‍රීවරයෙක්. ඔබගේ අම්මා ගලප්පත්ති

වර්තමාන නොවූයේ ඔහුට වඩා තද බැඳීමක් හා තද සම්බන්ධයක් තිබූ වෙනත් සොයුරන් තිතර සිහිපත් වීමෙනි. මෙවර මට ඔහු සිහිපත් වන්නට වූයේ මා "එලිය කන්ද වද කඳවුර" (K POINT) කෘතිය ලියමින් උන් නිසාය.

මමත් මස්සිනාත් (මගේ බිරිඳගේ සොයුරු රංජිත් රත්නපාල) බුස්ස රුද්‍රවුම් කඳවුරේ උන් කාලයේ "අන්තරේ" (අන්තර් ගාලිය කම්පුව) සහාපතිවී තිරියේ ගලප්පත්ති සොයුරයා, ඔහුට කඳවුර භාරට සිටි හමුදාවෙන් ද, අංක දෙකේ ගාලාවේ සිටි "පොකට් නිව්වා" ප්‍රමුඛ හමුදාවේ උදව් ලබා වීරුද්ධ වාදීන්ගෙන් ද දැඩි පීඩන තර්ජනයක් හා පීඩනයක් තිබුණි. පක්ෂයට ලැදී අන් සොයුරන් සේම අපිද ඔහු වටා සිටියෙමු. අංක හයේ ගාලාවට පක්ෂයේ වැඩපිළිවෙල සමඟ බද්ධ වී තබා ගනු පිණිස ගාලා කම්පු නායක සුදු මල්ලිට (ධම්මක සොයුරාට) සම්පූර්ණ ගන්ධිය ලබා දීමට මම ද මුලික වීමි.

එයින් පසුව ගලප්පත්ති සහෝදරයා ගැන විවිධ මදේ සිහිවෙන්නට මට කරුණක් යෙදුණේ වර්ෂ 2004 දී අප ලංකාවට ගිය ගමනේදී ය. අප බිරිඳගේ නිවස මැද කාලයට වී රාත්‍රී රූපවාහිනී ප්‍රචාරක

මමත්, මස්සිනාත් (ගණිත ගුරුවරයා නොවේ) බුස්ස රුද්‍රවුම් කඳවුරේ රඳවා සිටි හය මාසයේදී අප්‍රමාණ වූ කටුරු වත්දේ, දුක් වත්දේ අප දෙදෙනා නොවී මගේ බිරිඳත්, අම්මා, ලොකු අක්කා පුළුබ් පවුලේ සාමාජිකයන්ය. සතිකයට ගෙදිනක් බුස්ස කඳවුරේ රුද්‍රවුමක් බැලිය හැකි බැවින් අප දෙදෙනාට කෘමි වීම පොදු බැඳගෙන, වැලිගම සිට බුස්සට සැකපුම් විසිපතක් පමණ මත ගොවා, උඩින් යටින් දැවෙන ගිනි අවිවේ පැය ගණනක් කර වෙමින්, පෝලින් වල නැප, මිනිත්තු විස්සක කාලයකට අප බලන්නට මත දුකක් වත්දේ ඔවුන්ය.

අම්මත්, බිරිඳගේ සෙසු සහෝදරයාගුත් ගලප්පත්ති සහෝදරයා පුළුමේ ගෙනෙකුම සේ සැලකුවේ කෙසේද යත් ඔවුහු එක්තරා දිනයක අප දෙදෙනා නොබලා ගලප්පත්ති සොයුරා බැලීමට එම දිනය යොදා ගත්තෝය. බස් වල යන විට කර්නැල්ලත්, වමනගත් සැදෙන නිසා තිතර අප බැලීමට නොඑන අම්මා එදින ගලප්පත්ති ප්‍රකාශ බැලීමට බුස්සට ආවාය.

ලඹන කලාපයට
රෝහිත මුහුසිංහ
ප්‍රංශයේ සිට